

[Rytter.]

handle med sine Kolleger om Spørgsmaalet. Den 8. Juni 1932 meddelte Ministeren os Resultatet, nemlig at enten vilde han have Domsmand i alle Tilfælde, eller ogsaa vilde han slet ikke have Domsmand. Ministeren accepterede de Forslag, vi stillede paa andre Omraader, men opstillede som en absolut Betingelse, at Sager vedrørende Barsedrab, Fosterfordrivelse og Fødsel i Dølgemaal skulde behandles ved Nævningeting.

Det ærede 16de tingvalgte Medlem udtalte sine store Betænkeligheder herved — hvilket ogsaa fremgaar af Rigsdagstidende —, idet det ærede Medlem gjorde gældende, at han altid havde været imod Nævningeinstitutionen og nærede stor Mistillid dertil. Derfor var han meget ked af at gaa ind paa det, som Ministeren stillede som absolut Fordring, som noget, der ikke kunde forhandles om.

Nu siger den højtærede Justitsminister i det Interview, jeg har set, at det, der er sket, ikke vilde være sket, hvis Ministerens Forslag var blevet gennemført. Ministeren var, som sagt, tidligere af den Anskuelse, at Nævningerne lettere kunde behandle disse Sager, dels paa Grund af den mildere Straf, dels paa Grund af, at de kunde udtale sig om formildende Omstændigheder. Det gaar Ministeren nu bort fra, idet han mener, at Nævningerne er bange for ikke at faa tilstrækkelig Indflydelse paa Straffen.

I den Anledning er Professoren i Proces blevet interviewet, om han tror, at den Omstændighed har nogen Betydning, og dertil svarer han rent og klart nej. Han mener, at det er selve Indstillingen med Hensyn til det omtalte Spørgsmaal, der har været afgørende — altsaa det Spørgsmaal, der for Tiden behandles i Kommissionen —, medens han ikke mener, at de processuelle Regler har nogen Indflydelse.

Jeg har nu søgt at gøre Rede for Forholdet, og man vil heraf se, at efter de Forslag, vi stillede i Folketing og Landsting, vilde en Sag af denne Beskaffenhed aldrig være kommet for Nævningeting, medens det efter Ministerens Forslag i den Skikkelse, hvori det blev vedtaget af Folketinget og sendt herover, vilde have været Tilfældet. Selv om det ærede 16de tingvalgte Medlem (Godskesen) og jeg havde bøjet os for Ministerens Krav om Meddomsmænd, i hvert Fald i nogle Sager, var Resultatet blevet akkurat det samme. Denne Sag vilde alligevel være kommet for Nævninger.

Nu har den højtærede Minister udtalt, at hvis vi havde gennemført hans Forslag om Nævninger, vilde det ikke være sket.

Jeg vil da gerne spørge den højtærede Justitsminister om, hvilken Paragraf i det Forslag, han har forelagt, der bevirker, at hvis vi havde accepteret hans Forslag, vilde denne Sag ikke være kommet for Nævninger. Det synes jeg er interessant at faa oplyst, siden Ministeren hævder, at det er Landstingets Skyld, medens jeg hævder, at selv om vi havde taget Ministerens oprindelige Forslag, og selv om vi havde taget hans subsidiære Forslag her i Tinget, vilde Resultatet være blevet det samme, hvorimod Sagen efter vore Forslag ikke var kommet for Nævninger i noget af Tilfældene. Jeg lader ganske ude af Betragtning, om det maaske vilde have haft nogen Betydning, at den var kommet for Meddomsmænd; det er et stort og tvivlsomt Spørgsmaal, for naar denne Indstilling — som jeg betragter som fuldstændig forkert — er en speciel Indstilling for Københavns Vedkommende og man ikke kunde vente en lignende Afgørelse ude i Landet, er jeg bange for, at Situationen muligvis kunde være blevet den samme, og det vilde jo have været meget værre, hvis Meddomsmændene ogsaa havde tvunget de juridiske Dommere ind paa disse Betragtninger.

Jeg havde da haabet, at Ministeren havde sagt: vi — og dertil hører Ministeren —, som har været Tilhængere af Nævningeinstitutionen fra vor Ungdom, maa se paa en Afgørelse som den, der her er faldet, med stor Bekymring; den betyder nemlig, at Nævningeinstitutionen undergraver sig selv, idet der paa Grundlag af en saadan Nævningeafgørelse maa vokse en Opinion op, som siger: vi kan ikke have Nævninger i Sager, som er saa følelsesbestemte. Det synes jeg Ministeren kunde have sagt og sagt med Rette. Jeg har i sin Tid ogsaa været Tilhænger af Nævninger, og derfor har jeg set med stor Sorg paa enhver Nævningeafgørelse, som jeg syntes gik langt ud over det tilladelige. I de senere Aar er jeg, som Ministeren vil se, kommet mere og mere bort fra Nævningerne i min Virksomhed paa Rigsdagen, idet jeg har faaet Mistillid til de Afgørelser, de træffer. Jeg synes, at ogsaa den højtærede Minister skulde have vedkendt sig, at han har set paa dem med stor Sympati, men er blevet skuffet, og at han skulde arbejde for, at Nævninger ikke faar med den Slags sager at gøre. Hvis den højtærede Minister straks havde besvaret en saadan Nævningeafgørelse med, at han vilde forelægge Forslag om, at den Slags Sager ikke skulde for Nævninger, tror jeg, han vilde have faaet Tilslutning. Jeg er ikke i Tvivl om, at han vilde have faaet